

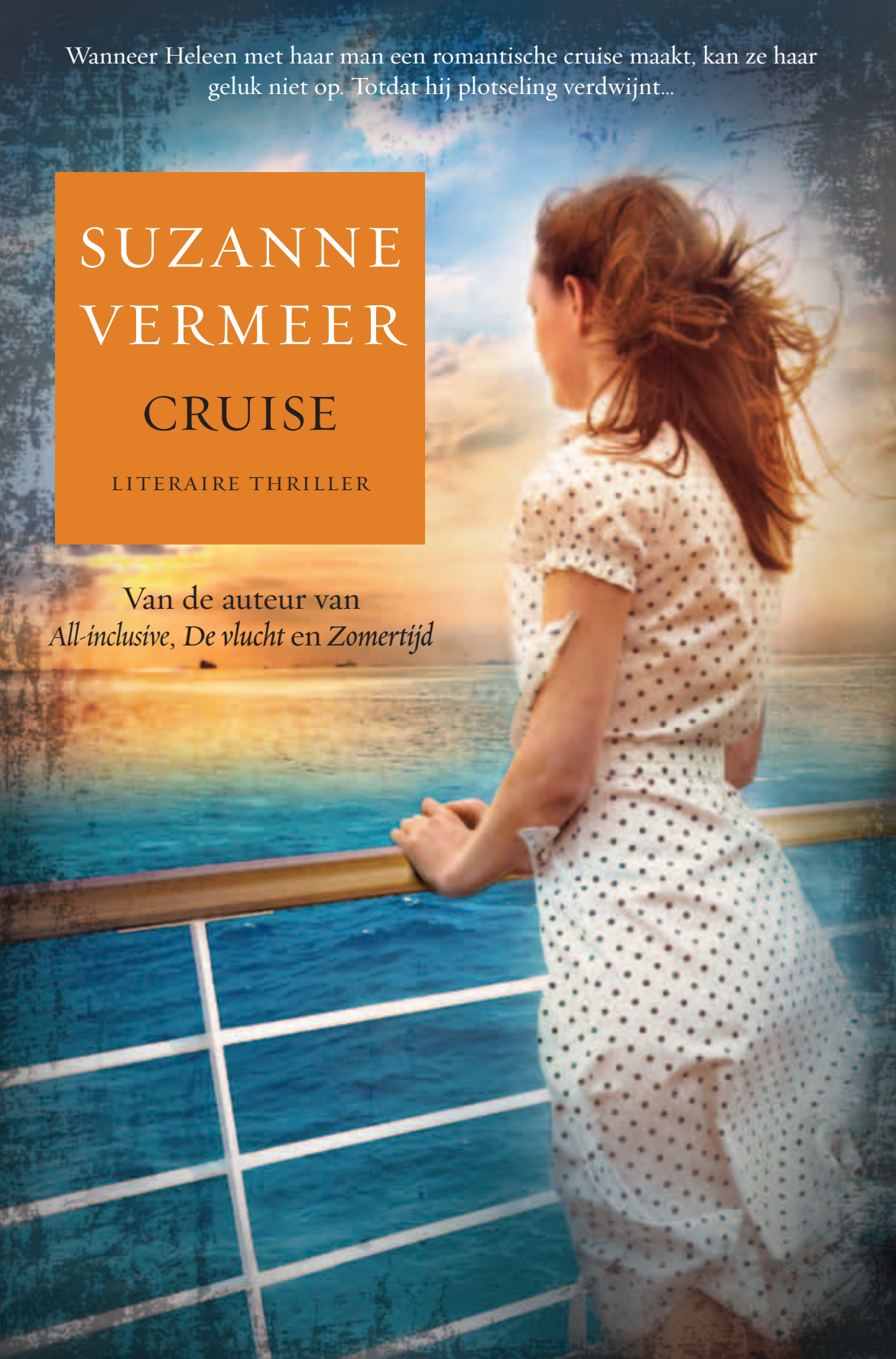
Wanneer Heleen met haar man een romantische cruise maakt, kan ze haar geluk niet op. Totdat hij plotseling verdwijnt...

SUZANNE
VERMEER

CRUISE

LITERAIRE THRILLER

Van de auteur van
All-inclusive, De vlucht en Zomertijd

Over het boek

Wat doe je als je erachter komt dat je man een dubbelleven leidt?

Heleen en Frank zijn vijftien jaar getrouwd. Kinderen hebben ze nooit gekregen, hoewel Heleen dat graag had gewild. Als touroperator is Frank vaak van huis. Op een dag verrast hij zijn vrouw met een romantische cruise ter ere van hun trouwdag. De reis is geweldig, totdat Frank verdwijnt... Heleen is in alle staten, maar hij wordt niet gevonden. Gebroken keert ze terug naar Nederland. Na een paar moeilijke maanden neemt een kredietverstrekker contact met haar op. Heleen komt erachter dat Frank een dubbelleven leidde en een kant had die ze nooit had verwacht. Dan gaat bij haar de knop om en zet ze alles op alles om achter de waarheid te komen, iets wat haar niet in dank wordt afgenomen...

De pers over *Cruise*

‘**** Een lekkere “wegleesthriller” voor een zomerse dag. Vermeer weet de spanning goed vast te houden.’ – *Vrouwen thrillers.nl*

‘*Cruise* leest lekker weg. De Nederlandse schrijfster bouwt op een eenvoudige wijze de spanning op door stukje bij beetje informatie vrij te geven. Tussendoor introduceert ze nieuwe personages waardoor de verhaallijn uitbreidt. De akelige ontvoering van Joyce doet de rillingen over je rug lopen.’ – *Cultuurbewust.nl*

‘Hap-slik-wegboek, leest als een Hollywood-film.’ – *Mama*

Over de auteur

Suzanne Vermeer werd geboren in Nijmegen en verhuisde op tienjarige leeftijd met haar ouders naar Amsterdam. Ze studeerde Spaans aan de Universiteit van Amsterdam en trok na haar studie naar Barcelona, waar ze nu nog steeds woont en werkzaam is. Ze is bekend geworden met haar bestsellers *All-inclusive*, *De vlucht* en *Zomertijd*.

Van dezelfde auteur

All-inclusive

De vlucht

Zomertijd

Après-ski

De suite

Zwarte piste

Colofon

© 2009 Suzanne Vermeer

Omslagbeeld

© Michael Trevillion/Trevillion Images (vrouw); iStockphoto (achtergrond)

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2010 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 90 229 9479 5

ISBN e-book 978 90 449 6114 0

NUR 332

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geef u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Suzanne Vermeer

Cruise

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

‘Verloren illusies zijn gevonden waarheden.’
– Multatuli

Proloog

Zijn hand gleed over het slapende lichaam. Dijbeen, buik, borst. De huid voelde warm aan, ademde nog steeds de intensiteit van hun liefdesspel uit. Een achtergebleven zweetdruppel kleefde aan zijn vinger. Hij proefde het vocht en sloot zijn ogen.

De geur van seks drong in zijn neusgaten, de nasmaak tintelde op zijn lippen en het puntje van zijn tong. Hij haalde diep adem en liet de lucht langzaam en geluidloos ontsnappen. Zijn lichaam en geest kwamen tot rust. De omgeving straalde nu warmte en geborgenheid uit.

Door het open raam gleed een zeebries naar binnen. De geur van koele glooiende heuvels en zilte zee die perfect bij deze omgeving paste. Dit was namelijk het paradijs. Hier kwam alle schoonheid samen.

De vermoeidheid trok uit zijn lichaam en zijn hoofd werd helder. Hij overdacht de complexe situatie waarin hij zich bevond. Om te krijgen wat hij wilde, moest hij bepaalde stappen en risico's nemen. Het was geen zakelijke deal, hoewel het daar wel degelijk iets van weg had. Hij glimlachte. Kijk, zo ingewikkeld zat het dus in elkaar...

Zijn hand gleed nogmaals over het heerlijke lijf naast hem. Drie jaar waren ze nu samen. Meestal te kort en met lange tussenpozen. De buitenwereld wist van niets en dat moest voorlopig zo blijven. Het waren de beste jaren van zijn leven geweest. Hij wilde en kon deze relatie niet opgeven. Daarvoor waren er teveel dingen gebeurd die onmogelijk teruggedraaid konden worden.

In alle rust nam hij de plannen door die in de afgelopen jaren waren bedacht. De voorbereiding was gedaan en nu zou het erop aankomen. Nu moest hij de laatste stap nemen. Hij zag ertegen op, maar er was

geen weg meer terug. Zijn taak was immoreel en wreed. Wat hij ging doen wenste je iemands grootste vijand nog niet toe, laat staan een persoon waarmee je jarenlang lief en leed had gedeeld. En toch ging hij het doen. Daarover had hij zelfs niet de geringste twijfel of wroeging. Over het algemeen sliep hij als een roos.

Hij draaide zich op zijn zij en drukte een voorzichtige kus op de schouder van zijn geliefde. Morgen moest hij deze heerlijke plek verlaten om terug te keren naar een stramien waarin hij al veel te lang functioneerde. De wetenschap dat het einde van zijn burgerlijke leventje in zicht kwam, maakte hem al voorzichtig gelukkig.

Deel 1

1

Heleen van Rijnsburg zette de wekker op halfacht. Als ze nog een half-uurtje zou lezen, had ze zeven uur slaap voor de boeg. Dat was precies genoeg; zes uur was te kort en acht uur te lang. Bij een gebrek aan nachtrust had ze de volgende morgen een barstende koppijn, terwijl te lang in bed blijven liggen voor een sloom en duf gevoel zorgde.

Op het nachtkastje lag een roman van haar favoriete auteur. Ze had alle negen boeken van deze Engelse schrijfster verslonden. Het waren romans die zich in Afrika afspeelden. De unieke sfeer die de auteur op wist te roepen, werkte op haar fantasie. In gedachten beleefde ze zelf de avonturen, in plaats van de aantrekkelijke, vrouwelijke hoofdpersoon die elke tegenslag overwon.

Ze legde twee kussens onder haar rug en sloeg het boek open. Terwijl ze las, streek ze met haar linkerhand over het dekbed van het tweepersoonsbed. Een gebaar dat in het verleden was ontstaan en een gewoonte was geworden. Ze hield zielsveel van haar man Frank. Hun relatie duurde al zeventien jaar en tijdens die periode was hun verliefdheid overgegaan in respect, genegenheid en wederzijdse aantrekkingskracht. De pijlers waarop hun huwelijk was gebouwd. Niemand kon tussen hen komen. Frank was de liefde van haar leven.

Over zijn werk had ze altijd een dubbel gevoel gehad. Frank bekleedde een hoge positie bij een touroperator. Met deze verantwoordelijke baan verdiende hij een hoog salaris, maar hij moest ook vaak naar het buitenland. Hij was de schakel tussen de directie van hotels en zijn eigen directie in Nederland. Als hij eruit kwam met de aanbieders, hoefde alleen de directeur nog te tekenen voordat het complex in de vakantie-

gids van hun bedrijf werd opgenomen. Ze hadden zich de luxe van een grote, moderne twee-onder-een-kap-woning in de buurt van Eindhoven kunnen veroorloven. Heleen zat alleen thuis, maar toch vroeg ze zich af of Franks werk wel zo'n aanslag op hun huwelijk was. Hoewel ze gek op hem was, moest ze er niet aan denken om elke avond samen op de bank te hangen. Starend naar een melige quiz of de zoveelste voetbalwedstrijd, bier en chips binnen handbereik. In de weekenden verplicht op bezoek bij familie en vrienden. Dezelfde gezichten en sterke verhalen, buurtroddels en bravourepraat over hoe goed de kinderen het op school of de sportvereniging deden... Kinderen. Ze knipperde een paar keer met haar ogen en haalde diep adem. Die truc werkte altijd. Waarom deed ze dit zichzelf aan? Het was maar goed dat ze haar werk nog had, anders was ze de afgelopen jaren misschien wel gek geworden. Vier dagen in de week werkte ze van negen tot twee op een accountantskantoor. Een leuke baan waarin ze haar energie kwijt kon. In de uren dat ze op kantoor zat, fungeerde ze meestal als vliegende keep. Nieuwe mensen inwerken, notuleren bij vergaderingen, een praatje maken met klanten die regelmatig langskwamen, met spoed papieren wegbrengen omdat het koeriersbedrijf een flinke wachttijd kende. Voor het geld hoefde ze niet te werken, maar ze piekerde er niet over om de baan op te geven. Het sociale aspect betekende veel voor haar. De ongedwongen sfeer die op het kantoor hing en de avondjes uit met haar collega's wilde ze niet missen. Die waren goed voor haar gemoedsrust en humeur. Heleen sloeg het boek dicht. Vanavond kwam er niets van lezen. Ze kon de concentratie niet opbrengen, haar gedachten dwaalden om de haverklap af. Ze dacht weer aan Frank. Blijkbaar deed zijn afwezigheid haar deze keer meer dan normaal. Het was beter om te gaan slapen. Ze legde het boek op het nachtkastje, deed het licht uit en draaide op haar zij. Haar hand gleed nogmaals over de plek waar Frank morgen weer zou liggen. Dan had hij er vier dagen Barcelona en Mallorca opzitten. Wat haar betref kon morgen niet snel genoeg komen.

2

‘Dat was heerlijk, schat,’ sprak Frank Eldering oprecht. ‘Voor zo’n Hollandse stampot kun je me ’s nachts wakker maken.’

Heleen stond op en wuifde lacherig zijn compliment weg. ‘Morgenochtend om een uur of vijf mag jij die zin herhalen. Wedden dat je er dan heel anders over denkt?’

Frank draaide teatraal met zijn ogen.

‘Wat ben je toch een nuchtere Hollandse.’ Het kwam er met een zucht uit.

‘Goh, wat heb jij het slecht,’ antwoordde Heleen plagerig. ‘Weleens een scheiding overwogen?’ Toen ze de tafel wilde afruimen, pakte hij haar hand.

‘Je hebt toch geen minnaar? Dan breek je mijn hart, hoor!’

Ze trok een gek gezicht.

‘Natuurlijk wel, als jij in het buitenland zit lopen hier hele hordes hitsige kerels rond.’

Frank begon te grinniken. Hij stond op, trok haar naar zich toe en kustte zijn vrouw teder op haar wang. Ze pakte twee pannen van de tafel en liep naar de keuken. Met bord en bestek in zijn handen kwam Frank achter haar aan. Hij schoof de etensresten in de afvalbak en hielp Heleen bij het vullen van de vaatwasser. Dat verbaasde haar. Op het gebied van de huishouding bestonden er duidelijke, stilzwijgende afspraken. Zij deed het werk en hij genoot van zijn vrije tijd. Een ouderwetse invulling van de taken waarbij ze zich prettig voelden.

‘Ik wil je iets laten zien waarover ik behoorlijk enthousiast ben,’ zei Frank toen ze samen op de bank zaten. Uit zijn attachékoffertje haalde

hij een chique, glanzende brochure waarop een cruiseschip op volle zee stond afgebeeld.

‘Een Engels bedrijf dat zich specialiseert in Middellandse Zee cruises,’ zei Frank. ‘Sinds een jaar of twee timmeren ze aardig aan de weg. Hun product is uitstekend en onze marges zijn prima. Komend jaar geven wij ze een prominente plek in ons programma.’

Heleen bladerde door de brochure, een soort magazine voor de consument die beduidend meer te besteden had dan de gemiddelde toerist.

‘Ze zijn met name lovend over hun achtdaagse trip die begint en eindigt in Nice.’ Hij wees met zijn vinger naar de bijbehorende informatie in de brochure. ‘Napels, Palermo, Tunis, Mallorca, Barcelona...’

‘Klinkt heel aardig,’ antwoordde Heleen gereserveerd. Ze begreep Franks achterliggende gedachte niet. Hij nam zijn werk nooit mee naar huis. Soms vertelde hij erover, maar hij had haar er nog niet eerder echt bij betrokken. Ze wist dat een goede deal met een cruisemaatschappij onderdeel van zijn vak was. De ene dag sprak hij met een hotelketen uit Griekenland, om een paar uur later een telefonische deal te sluiten met een Duits consortium dat bungalowparken beheerde.

‘Van 6 tot 13 juni schijnt er nog een Superior Suite vrij te zijn. Op zich is dat vrij ongebruikelijk, want de luxe verblijven zijn als eerste uitverkocht.’

Heleen wierp een blik op de prijslijst.

‘Voor dát geld?’ vroeg ze ongelovig. ‘Daarvoor gaan wij een maand op vakantie. En dan eten we nog elke dag buiten de deur ook!’

Frank grijnsde. ‘Dit valt niet onder de reguliere vakantiebestemmingen, schat. De Columbus is een cruiseschip uit de kleinere categorie met de service van een vijf sterrenhotel. Er is bewust gekozen voor een “compact” pakket. Een super-de-luxe vakantie op een betrekkelijk klein oppervlak, dat zorgt voor een sfeervolle ambiance en meer intimiteit dan op grotere schepen.’

Heleen kon haar lachen niet inhouden. ‘Je klinkt als een verkoper van tweedehands auto’s,’ zei ze terwijl ze naar de foto van de Columbus

knikte. ‘Maar dat ben je in zekere zin ook.’ Ze knipoogde. ‘Volgens jou is het een betrekkelijk klein oppervlak. Nou, in mijn ogen is het een slagschip waarop je kunt verdwalen.’

‘Dat lijkt maar zo. De Columbus is slechts 131 meter lang en heeft vier dekken. De grote schepen gaan dik over de 200 meter en hebben minstens zeven dekken. Dat is dus het echte massatoerisme op de grote plas. Daarmee vergeleken is dit schip een vrijstaande villa in een all-inclusive resort.’ Hij grijnsde breeduit en haalde een hand door zijn gitzwarte haren. Zijn bruine ogen lachten mee.

Geïnteresseerd las Heleen over de geboden service en faciliteiten. Die waren inderdaad indrukwekkend te noemen. Toen haar blik over een foto van het casino op de Columbus gleed, schoof Frank wat dichtertegen haar aan.

‘De datum,’ zei hij. Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan.

‘Onze trouwdag... Ik ben de enige vrouw op de wereld die haar trouwdatum vergeet.’

Frank lachte.

‘Zo, dat fabeltje over mannen is bij dezen dus de wereld uit. En? Wat vind je ervan?’

Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Wat bedoel je? Je wilt toch niet zeggen dat...’

‘Het is een unieke manier om onze trouwdag te vieren, Heleen. Met een fles champagne onder het maanlicht op de Middellandse Zee. Dat is toch een stuk romantischer dan nippen aan een glas rode wijn tijdens een etentje bij restaurant De Vier Eiken in een buitenwijk van Eindhoven?’

Haar vingertoppen gleden over de foto’s die er met de seconde aantrekkelijker uitzagen. Zon, zee, decadentie en een snufje cultuur. Inderdaad aanlokkelijker dan een feestje dicht bij huis waarbij een drankje op het buitenterras net zo makkelijk door een zomerse bui verstoord kon worden. Alleen al wat het weer betrof was zo’n Mediterraan uitje een verademing. Frank pakte haar hand en keek haar aan. Bij zijn ogen verschenen de

lachrimpels die zij zo onweerstaanbaar vond. De sensualiteit in zijn blik bezorgde haar een gevoel van lichte opwinding. Losjes legde hij zijn andere hand op haar dijbeen.

‘Het lijkt me geweldig,’ fluisterde hij, ‘om met z’n tweetjes de zon aan de oneindige horizon onder te zien gaan.’ Voordat zij de kans kreeg te antwoorden, nam hij haar in zijn armen.

Toen ze na een uitputtende avond hun bed indoken, schoot het door Heleen heen dat ze zich niet meer kon herinneren wanneer ze voor het laatst op de bank hadden gevreeën. Waar de voorpret van een cruise allemaal niet toe kon leiden, dacht ze vlak voordat ze in een diepe slaap viel.

3

Heleen stond op het balkonnetje van hun Superior Suite. Het luxe onderkomen was gesitueerd aan de stuurboordzijde van het schip en voorzien van alle gemakken. Een ruim tweepersoonsbed, twee leren fauteuils, koelkast, badkamer met douche en een flatscreen televisie met een hele rits kanalen. Ook was er rekening gehouden met internetverlaafden en workaholics: op een donkergelakte tafel stond een computer waarmee de gebruiker over het internet kon surfen.

Heleen piekerde er niet over om achter het beeldscherm te kruipen. Ze had op haar werk genoeg achter de computer gezeten en bovendien kon niets op tegen de indrukken die ze hier opdeed. Frank dacht daar min of meer hetzelfde over. Hij lag languit op bed en nipte van het glas champagne dat op het nachtkastje stond. Voor hem was ongegeneerde luiheid een zeldzame luxe. Ze liet hem met rust en genoot van de ondergaande zon, de aangename bries en het uitzicht op de promenade en een stukje van het oude gedeelte van Nice.

De Columbus lag aangemeerd aan de Quai Amiral Infernet. Vanaf de wal was het eerste gedeelte van deze brede kade bestemd voor de scheepvaart. Het tweede gedeelte was beduidend smaller en liep nog 100 meter door. Aan het einde hiervan stond een kleine vuurtoren, om de schepen die op Bassin du Commerce afstevenden te waarschuwen. Waren de schepen deze monding eenmaal gepasseerd, dan konden ze afmeren in Bassin des Amiraux, waar de Columbus lag.

Vanaf het balkon gezien, leende het aanzicht van Nice zich voor een ansichtkaart. De kuststrook met haar statige gebouwen en luxe hotels, en de promenade die werd omringd door palmbomen en keurig ver-

zorgde perkjes, straalden de mondaine sfeer van Zuid-Frankrijk uit. Het is een indrukwekkende stad, dacht Heleen. In elk geval het stuk dat zij had gezien.

Vanmiddag waren ze geland op het vliegveld van Nice, dat net buiten de stad aan het verlengde van de enorme promenade lag. Bij de uitgang van de luchthaven stond een man in een zwart kostuum. Hij hield een bordje omhoog met hun naam erop. Hij bleek de chauffeur te zijn van de limousine waarmee ze naar het cruiseschip werden gebracht. Wat onwennig stapte ze in, maar na een tijdje genoot ze van het comfort en de decadentie. Het was een onderdeel van hun super-de-luxe vakantie. Zoiets doe je niet vaak. Tijdens de gehele rit bleef de zee aan hun rechterzijde. De extreem lange promenade veranderde tussentijds van naam. Promenade des Anglais ging over in Quai des Etats Unis. Op de hoek stond een pand met een historische uitstraling. Op dit stuk werd het beduidend drukker: restaurants en bars volgden elkaar snel op. Heleen kon zien dat het zowel binnen als op de terrassen stampvol zat. De chauffeur zette hen af op de kade, pal voor het schip. Hier werden ze direct verwelkomd door in smetteloos wit geklede pursers. Alle vier de mannen waren van Aziatische afkomst. Toen een van deze pursers hen naar hun suite had begeleid, had Frank haar terloops verteld dat negentig procent van de echt harde werkers op een schip van de Filippijnen kwam. ‘Schat?’ onderbrak Frank haar gedachten.

‘Ja?’

‘Wil jij wat champagne?’

Ze aarzelde even. Hoewel het aanbod aanlokkelijk klonk, besloot ze het voorlopig bij mineraalwater te houden. De avond was nog jong. Vanaf tien uur speelde er een jazztrio en daar zou ongetwijfeld flink bij worden geschonken. Tot die tijd leek het haar verstandiger om rustig aan te doen met de alcohol. Wellicht straks een glaasje.

‘Nee, dank je. Ik zit helemaal vol van het diner.’

‘Oké.’ Ze hoorde hoe hij zijn glas bijschonk met bubbels.

‘Bevalt het uitzicht een beetje?’

‘Geweldig, interessante stad, zo op het eerste gezicht een mooie mix van oud geld en nouveau riche.’

‘Helaas is geen van beiden op ons van toepassing,’ grinnikte Frank. ‘Na dit uitstapje moeten we weer hard voor onze centen bikkelen.’

‘Voorlopig zitten wij wel lekker op dit cruiseschip.’

‘Zo is het maar net!’

Hij klopte betekenisvol met zijn hand op het bed. ‘Kom je even bij me liggen, schat?’

‘Ik zou best willen, Frank. Maar ik zit echt nog helemaal vol van het diner.’

Frank bromde begrijpend.

‘Je hebt gelijk. Laat eerst je eten maar zakken. Vanavond zien we wel verder, oké?’

‘Deal,’ antwoordde Heleen. Ze had best wel zin in een vrijpartij. Desnoods een vloggertje. Ze was alleen bang dat ze er met zo’n volle maag niet echt van zou kunnen genieten.

De kade stond loodrecht op de wal. Hierdoor wees het achterstevan van de Columbus naar het zuiden van de stad en de boeg naar de zee. Vanaf hun balkon had ze een perfect uitzicht op de boulevard en een gedeelte van het oude centrum van Nice.

Ze keek naar rechts. Langs de haven liep een tweebaansweg. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en las op een straatnaambordje QUAI LUNEL. Vanaf dit hoekhuis kregen de panden ook meer het uiterlijk wat je in de buurt van een haven zou verwachten. Het Indiase restaurant heette Le Bombay Palace en had een sjofele uitstraling, maar had daardoor ook een bepaalde charme. Zowel de gele luifeltjes van het daarnaast gelegen Bistro du Port, als de rode van het aangrenzende restaurant Le Lunel, waren aan vervanging toe. Er zaten talloze scheurtjes in het doek en de zon had in de loop der jaren de frisse kleuren laten vervagen tot tinten die het meest op pastelkleuren leken.

Ondanks de licht vervallen staat van de etablissementen, ademde dit gedeelte van Nice ouderwetse gezelligheid uit. Misschien wel geborgenheid, een soort ‘ons kent ons’ sfeertje, maar wel op de goede manier. Langs de boulevard was hiervan geen sprake. Daar heersten andere normen en waarden. Althans, dat dacht zij.

Ze nam een slok van haar mineraalwater. Haar maag protesteerde onmiddellijk. Ze was zich tijdens het diner duidelijk te buiten gegaan aan alle heerlijkheden en betaalde daar nu de prijs voor. Niet dat ze zich beroerd voelde, maar het opgeblazen gevoel was verre van comfortabel te noemen.

Het diner was een buffet met vlees- en visgerechten. Ook was er rekening met vegetariërs gehouden. Volgens het programma werd er tweemaal een buffet geserveerd: bij aankomst en bij terugkeer in de haven van Nice. Gedurende de reis was er 's middags en 's avonds een à la carte menu.

Omdat ze flink trek hadden, waren ze betrekkelijk vroeg naar de eetzaal gegaan. Ondanks dat het een buffet was, werd er wel van hen verwacht dat ze de gemaakte tafelschikking volgden. Tijdens de trip hielden ze dezelfde tafel die ze met een ander stel deelden. Ook Nederlanders. Ze hadden kort kennisgemaakt toen ze net op het punt stonden om de zaal te verlaten en het andere tweetal binnenkwam.

Heleen draaide haar hoofd naar de Middellandse Zee. Die lag er kalm bij. Een briesje gleed over het dek en liet de vlaggetjes, die ter verwelkoming van de nieuwe gasten aan de reling waren geknoopt, dansen. Vanaf de scheepskiel kabbelende golfjes strekten zich uit tot de oneindige horizon waarachter de zon langzaam maar zeker verdween. Ze zoog de zilte lucht in haar longen en verheugde zich op de heerlijke vakantie die in het verschiet lag.

4

Heleen glimlachte zo vriendelijk mogelijk naar de vrouw die schuin tegenover haar zat. Angela Roof kauwde op een stukje gefileerde tong. Haar gezichtsuitdrukking liet niets te raden over. Ze vond het overduidelijk ‘voortreffelijk’ en ‘goddelijk’. Mochten er nog grootsere varianten voor deze woorden bestaan, dan zou Angela die ongetwijfeld ook getoond hebben. Er was geen diepgaand gesprek voor nodig om te kunnen concluderen dat ze een vrouw van uitersten was. Je hoefde alleen maar naar haar te kijken.

‘Zalig,’ zuchtte ze met half geopende ogen en nam een slokje van haar witte wijn.

‘De biefstuk is ook erg goed,’ zei Heleen uit beleefdheid. De culinaire belevingen van haar tafelenoot interesseerden haar nauwelijks, maar ze wilde geen afbreuk doen aan de goede sfeer die er heerste. Tijdens het diner speelde ze mooi weer, net als Frank. Hij ergerde zich ook aan het echtpaar. ‘Deze cruise is een toppertje,’ bralde Johnny Roof vol overtuiging. Elke keer als hij iets zei, lachte hij overdreven zijn spierwitte tanden bloot. Hij keek Frank nadrukkelijk aan, wachtend op een reactie.

‘Tot nu toe vinden wij het geweldig,’ antwoordde Frank naar waarheid. ‘Maar dit is wel onze eerste keer op een cruiseschip.’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Dan hebben jullie de eerste keer meteen raak geschoten. Geloof me, wij hebben tientallen van dit soort tripjes ondernomen en geen enkele kan tippen aan de klasse van dit bootje.’ Johnny maakte een weids gebaar. ‘Caraïbisch gebied, de Rode Zee, rond de fjorden, je kunt het zo gek niet opnoemen of wij zijn er wel geweest. Leuke tochtjes met mooie

plekken, maar op het gebied van luxe steekt deze reis er ver bovenuit.' Hij vond zichzelf een echte connaisseur.

'Maar wat doe jij eigenlijk voor werk, Frank?'

'Iets bij een reisorganisatie.'

'Toch geen inspecteur? Want dan krijg jij een harde dobber om hier negatieve punten te vinden. Die zijn er namelijk niet.' Johnny lachte om zijn eigen spitsvondigheid.

Terwijl ze uit beleefdheid glimlachte, zag Heleen vanuit haar ooghoeken dat Angela het gesprek nauwelijks volgde. Terwijl ze at, schoten haar ogen heen en weer. Als van een roofdier dat uit een kudde rendieren haar prooi selecteert. Heleen kreeg echter niet de tijd om dit merkwaaardige gedrag verder te observeren.

'En jij, Heleen?' wilde Johnny weten. 'Werk jij ook?'

'Op kantoor. Parttime.'

De irritatie in haar stem was hoorbaar.

'Wij runnen een beautyresort op de Veluwe,' ging Johnny onverstoord verder. 'Sauna, bubbel- en modderbaden, massage, gezichtsverzorging... Ach, je kent het wel. Wij leveren de hele rambam voor iedereen die eens heerlijk wil onthaasten.'

'Op de Veluwe. Ik dacht...'

'Daar is het bedrijf, schat,' antwoordde Angela scherp. 'Je denkt toch niet dat wij buiten Amsterdam willen wonen? Amstelveen zou nog gaan. Maar de Veluwe...' Ze draaide met haar ogen om haar woorden kracht bij te zetten.

Heleen beet op haar onderlip zodat ze er niets onaardigs uit zou flappen. De hoogblonde Angela droeg een diep uitgesneden jurk waarmee ze haar afgetrainde lijf en vrouwelijke vormen accentueerde. Een sexy vrouw die zich terdege bewust was van haar uitstraling en daar moeiteloos mee koketteerde. Met haar sensuele oogopslag en glimlach en haar uitdagende kleding balanceerde ze op het randje van 'goed fatsoen'. Ze had een natuurlijke flair. Een flirt, ja. Goedkoop, nee. Wellicht dat sommige mannen haar zagen als een vrouw met klasse.

Haar man Johnny was eveneens blond en had een afgetraind lichaam. In tegenstelling tot Frank, die van zichzelf brede schouders had, waren zijn spieren overduidelijk gekweekt in de sportschool. Hoewel Johnny zijn best deed om als een macho over te komen, was het voor Heleen volkomen helder wiens wil wet was in het gezin Roof.

‘Wat vonden jullie van Napels?’ was het eerste fatsoenlijke wat in Heleen opkwam. Vanuit Nice was de Columbus rechtstreeks naar deze Zuid-Italiaanse stad gevaren. ‘En de overgebleven ruïnes na de uitbarsting van de Vesuvius?’

Angela schonk haar een verveelde blik.

‘Als ik een citytrip wil doen, boek ik wel bij Ryan Air. Dat stinkende Napels en het toeristische geneuzel is wel het laatste waaraan ik behoefte heb. In een ligstoel op het zonnedek van een drankje en het uitzicht genieten is meer mijn ding.’

Hierna gaf ze een vette knipoog waarvan de betekenis niet tot Heleen doordrong.

‘Wij zijn meer het type zoonanbidders,’ verduidelijkte Johnny ten overvloede. ‘Al dat gedoe met die uitstapjes hoeft voor ons niet zo.’

Terwijl Johnny hun vakantievisie kenbaar maakte, zag Heleen dat Angela weer die loerende oogopslag kreeg. Haar blik bleef ineens rusten op een stelletje dat links van hen zat. Het tweetal was minstens tien jaar jonger – Heleen schatte Angela en Johnny begin veertig – en leek zo op het eerste gezicht verdiept in een intieme conversatie. Tot haar verbazing zag ze hoe de man een slok van zijn wijn nam en langs zijn vrouw heen keek. Opeens was er oogcontact tussen Angela en de onbekende man. Hoewel het niet langer duurde dan een aantal seconden, schrok Heleen van de intensiteit die in hun blikken lag.

Angela verbrak het contact, waarna de man het gesprek met zijn vrouw oppikte alsof er nooit intiem oogcontact met een ander was geweest.

‘Wil jij nog een wijntje, schat?’ hoorde ze Johnny aan Angela vragen. Zelf nipte ze van haar rode wijn en probeerde een verklaring te verzinnen voor wat ze zojuist had gezien.

De kennismaking met dit echtpaar had toch wel indruk op haar gemaakt. Met name het uiterlijk van Angela werkte als een spiegel die haar gedwongen werd voorgehouden. Naast het contact met de jongere man, zag ze vanuit haar ooghoeken hoe er verscheidene begerige blikken op Angela werden geworpen. Was dit uiteindelijk wat mannen wilden? Slank, blond, uitdagend en, naar haar mening, een tikkeltje ordinair?

Spraken dit soort vrouwen tot de verbeelding? Brachten zij het beroemde oergevoel bij de man naar boven? En waar stond zijzelf in deze hiërarchie van seksuele aantrekkingskracht? Ergens onderaan? Bruin, ros sig haar dat over haar schouders viel, doorsnee postuur, normaal gewicht, gemiddelde lengte... gewoontjes eigenlijk.

Terwijl ze zich afvroeg wat de definitie van normaal eigenlijk inhield, zag ze hoe Frank met een stoïcijns gezicht naar een verhaal van Johnny luisterde. De korte aanvullingen van Angela deed hij met een begrijpende knik af. In de sporadische momenten dat hij naar haar keek, was er geen spoortje van diepgaande interesse, laat staan lust in zijn blik te bekennen. Hij behandelde haar met vriendelijke reserve. Stiekem was Heleen hierdoor opgelucht. Daarna vroeg ze zichzelf af waar ze zich eigenlijk druk over maakte. Dit was Frank toch ten voeten uit? Nou dan! Hou eens op met die onzin over je uiterlijk en uitstraling. Je lijkt wel een bakvis van zestien die net twee weken verkering heeft, in plaats van een volwassen vrouw die al zeventien jaar lang lief en leed met dezelfde man deelt.

Na het dessert wisselden ze kort een aantal nietszeggende beleefdheden uit met Angela en Johnny en verlieten de eetzaal. Wat hen betrof had het diner lang genoeg geduurd. Ze hadden allebei behoefte aan frisse lucht. Ver bij het echtpaar Roof vandaan.